

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/193/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231339
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1110231339.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcov: 1/ EU-CapitalManagement a.s. v likvidácii, IČO: 45 327 084, Bratislava, 2/ Lawyers Group s.r.o., Prievozská 37, 821 09 Bratislava, IČO: 46 524 185, obaja zastúpení: Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, 813 06 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov 1/,2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21.11.2017, č.k. 14C/125/2010-308, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa proti žalobcom 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí žalobu žalobcu 1/ (Lawyer Partners a.s., IČO: 35 944 471, so sídlom Prievozská 37, 821 09 Bratislava) a 2/ (Lawyers Group, s.r.o., Prievozská 37, Bratislava, IČO: 46 524 185) zamietol (výrok I) a žalovanej nepriznal náhradu trov konania (výrok II). Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods.1, 2, § 18 ods. 1,2, 3, § 19 ods. 1, 3, § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Pri posudzovaní dôvodnosti žalobcami uplatnených nárokov mal súd prvej inštancie za preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu zo strany Okresného súdu Rimavská Sobota, ku ktorému došlo dňa 19.10.2006 neprijatím návrhov žalobcu 1/, doručených elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom. Vo vzťahu k žalobcami označenému nezákonnému rozhodnutiu Ústavného súdu sp. zn. III. 143/2007 súd prvej inštancie uviedol, že žalobca existenciu nezákonnosti predmetného rozhodnutia nepreukázal, vzhľadom k uvedenému toto rozhodnutie súd prvej inštancie nepreskúmaval. Súd prvej inštancie nemal za preukázané splnenie ďalších zákonných podmienok zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu príčinnej súvislosti medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou škodou, preto žalobu zamietol. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu škody titulom koncesionárskych poplatkov vo výške 31 042,62 eur, príslušenstva tvoreného sumou poplatkov z omeškania vo výške 77 999 900,42 eur a príslušenstva tvoreného nákladmi spojenými s uplatnením istiny 129 936,38 eur, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca výšku škody nepreukázal. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu 1/, že neprijatím návrhov súd vylúčil účinok § 112 veta prvá zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), v dôsledku čoho došlo k plynutiu premlčacej doby vo vzťahu k majetkovým právam žalobcu, čím bezdôvodne vystavil žalobcu reálnemu riziku zamietnutia podaných návrhov v prípadoch, ak by jednotliví žalobcom označení žalovaní uplatnili námietku premlčania. Dal do pozornosti,

že žalobca 1/ ani v jednom prípade nepreukázal, že by čo i len jeden z ním podaných návrhov na začatie konania na Okresnom súde v Rimavskej Sobote bol z dôvodu vznesenej námietky premlčania, v tom ktorom konaní zamietnutý. Mal za to, že návrhmi podanými žalobcom 1/ elektronickou formou dňa 19.10.2006 na súd, dňom doručenia týchto podaní bolo začaté konanie bez ohľadu na to, či ich súd prvej inštancie prijal alebo nie. Pre posúdenie včasnosti uplatneného nároku bol rozhodujúci okamih podania návrhu na súd, k čomu došlo dňa 19.10.2006, čo vyplýva aj z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 148/08 v obdobnej veci. I keď z technických príčin súd nebude môcť podanie žalobcu 1/ zaevidovať späťne ku dňu jeho doručenia, bude povinnosťou súdu prvej inštancie vychádzať z toho, že podanie bolo doručené s účinkami pôvodného doručenia. Podaním doručeným dňa 19.10.2006 došlo k spočívaniu premlčacej doby a nároky uplatnené týmito návrhmi by mohli byť v dôsledku vznesenej námietky premlčania zamietnuté len v prípadoch, ak došlo k premlčaniu nárokov už pred podaním návrhov na súd dňa 19.10.2006. Mal tak za to, že žalobca nepreukázal, že by si návrhmi na zaplataenie koncesionárskych poplatkov uplatňoval i príslušenstvo - poplatky z omeškania a nepreukázal ani ním tvrdenú skutočnosť, že zo strany súdu došlo k zamietnutiu jednotlivých návrhov na začatie konania v dôsledku vznesenej námietky premlčania. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie ustálil, že žalobcovi nárok na náhradu škody nevznikol. Dal do pozornosti, že žalobca sa od žalovanej domáhal len zaplataenia istiny a nie poplatkov z omeškania, ktorých náhradu si však v konaní uplatnil. Za nepreukázanú považoval aj žalobcom uplatňovanú škodu vo výške 3 901 547,15 eur, ktorá mala vyjadrovať ušlý zisk a škodu v sume 1 552,15 eur, ktorá mala vyjadrovať úročenie finančného kapitálu žalobcu ako aj náklady na súdne spory.

2. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 44 389,38 eur a trov konania súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal v konaní existenciu nezákonného rozhodnutia a nepreukázal ani vznik škody a to tak materiálnej ako aj nemajetkovej ujmy a nepreukázal ani splnenie tretej podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, a to existenciu príčinnej súvislosti. Podľa názoru súdu žalobcovi nevznikla žiadna škoda v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že podania mohli byť prijaté elektronickou podateľňou najskôr až začiatkom roka 2007 a ani mu vznik škody z dôvodu prípadného zániku nároku na oneskorené prijatia nehrozil. Ustálil, že pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu, tak žalobca si ju svojim postupom zavinil tým, že sa zbavil možnosti domôcť sa vo svojich majetkových práv uvedených v žalobných návrhoch zákonom ustanoveným spôsobom v riadnom súdnom konaní. Bol toho názoru, že žalobca nepreukázal dôkazmi v konaní skutkové tvrdenia týkajúce sa nemajetkovej ujmy, vzniknutej namietaným nesprávnym úradným postupom. Stotožnil sa s argumentáciou žalovanej, že priznaním akejkoľvek sumy odškodnenia v tomto konaní by došlo k akejkoľvek neprípustnosti revízií rozhodnutia ESLP zo dňa 16.9.2009, kde ESLP rozhodoval o rovnakom porušení práva žalobcu a priznal mu ujmu 10 000 eur z titulu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

3. Za nedôvodné a neúčelné považoval súd prvej inštancie vykonať vo veci navrhované dokazovanie, a to znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave. Nakoľko strany sporu upustili od návrhu na vypočutie konateľov žalobcov 1/ a 2/ a súd prvej inštancie oboznámil so zápisnicou z konania vedeného pod sp.zn. 16C 163/2011, ktorá bola stranám v konaní známa, tento pôvodne navrhovaný dôkaz súd prvej inštancie nevykonával.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania aj keď bola v konaní úspešná z dôvodu, že trovy konania jej nevznikli a nevyplývali ani zo spisu.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ a to z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.), v konaní došlo k vadám uvedeným v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.).

6. Namietali, že majetkovú škodu nevyčíslili len všeobecne, ale rozčlenili ju podľa jednotlivých zložiek, a to na istinu koncesionárskych poplatkov (nárokov uplatnených neprijatými návrhmi), poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia, t.j. náklady spojené s uplatnením pohľadávok atď. a podrobne zdôvodnili existenciu nárokov ako aj ich výšku. Zároveň súdu predložili dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu ich pohľadávok, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo súdmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Dátový nosič je tak dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje nimi vznesené nároky.

7. Súd prvej inštancie sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, teda nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho dospel k záveru, že nepreukázali vznik škody. Postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd vo veci pojednával, napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Poukázali na to, že súdu predložili dôkazy a disponujú i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli a stále nie sú súdy schopné „vrátiť späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronicke spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Svedčilo o tom množstvo vykonaných registrácií, napr. na Okresnom súde Čadca, ktoré sa vždy vzťahujú ku konkrétnemu dňu načítania návrhu elektronicke podateľňou. Dali do pozornosti, že podľa v tom čase účinnom ust. § 79 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) konanie začína na návrh a s ohľadom na čas začína prijatím podania na základe uskutočnenej zákonom definovanej procedúry ust. § 129 - § 139 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy (ďalej len „Spravovací poriadok súdov“), súd nemôže - vzhľadom k zásade legality (čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky - Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.) konať na základe súdneho rozhodnutia spôsobom, ktorý zákon neustanovuje. Súd preto nemôže „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvýkrát doručené návrhy. Ak by tak urobil, porušil by právo a konkrétne čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia O.s.p., C.s.p. a Spravovacieho poriadku súdov.

8. Poukázali na ust. § 101 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Mali za zrejmé, že premlčanie práva na zaplatenie finančnej pohľadávky je legálne predmetom premlčania. Premlčanie pohľadávok, ktoré žalobcovia nadobudli postúpením a ktorých úhradu uplatnili pred všeobecným súdom je legálne možné a skutočne aj nastalo a to uplynutím času - premlčacej doby. Podľa ust. §101 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Súd prvej inštancie im nesprávnym úradným postupom objektívne zabránil vykonaniu práva, ktoré bolo spojené s pohľadávkou na úhradu peňažnej sumy. Žalovaný im spôsobil škodu práve vo výške peňažnej sumy, ktorá by bola ich príjmom, ak by právo bolo vykonané.

9. K polemike žalovanej o dni doručenia návrhu a okamihu podania považovali za potrebné uviesť, že deň doručenia návrhu nemožno stotožňovať s okamihom podania. K doručeniu návrhu s účinkom začatia konania dochádza až po završení právom upraveného procesu - procedúry prijatia podania. Procedúra je ukončená v zmysle ust. § 139 Spravovacieho poriadku súdov vypracovaním potvrdenia o prijatí podania, ktoré okrem iného obsahuje spisovú značku pridelenú aplikáciou (procedúra mimochodom začína v zmysle ust. § 129 Spravovacieho poriadku súdov spracovaním podania príslušnou aplikáciou - cit.: „Prijaté podania, ktorými sa dáva podnet na začatie konania, podateľňa eviduje pomocou aplikácie.“) V danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy. Návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania. Veciam neboli pridelené spisové značky (nedošlo k registrácii). Nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania.

10. Odvolatelia zároveň poukázali na ust. § 5b zákona č.250/2007 Z.z. účinného od 1.5.2014, podľa ktorého súd je aj bez návrhu (dovolať sa) spotrebiteľovi povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Vo veciach žalobcov, kde je predmetom konania nárok žalobcov voči dlžníkovi na úhradu finančného plnenia, je konajúci súd povinný aplikovať námietku premlčania a

to z úradnej povinnosti, bez iniciatívy či súčinnosti s dlžníkom. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní.

11. Na preukázanie výšky škody s poukazom na porušenie poučovacej povinnosti podľa v tom čase účinnom ust. § 120 ods. 4 O.s.p. žiadali o doplnenie dokazovania a žiadali súd, aby na zodpovedanie tejto odbornej otázky ustanovil znalecký ústav: Ekonomická univerzita v Bratislave (evidenčné číslo: XXXXXX), so sídlom: Dolnozemska cesta 1, Bratislava a to pre odbor: XXXXXX - Ekonomia a manažment, odvetvie: XXXXXX - Kontroling odôvodňujúc tým, že v konaní si uplatňujú účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle ust. § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. (platného do 20.2.2006) sú poplatky z omeškania.

12. Dali do pozornosti, že návrhmi na začatie konania, ktoré doručili na súd prvej inštancie nežiadali priznanie nárokov na poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky, a to vzhľadom na skutočnosť, že vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Rimavská Sobota neprijal návrhy, ktorými si uplatnili práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo tak k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutné pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva. Preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu prvej inštancie (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali (a s poukazom na skoršiu argumentáciu sú v súčasnosti súdy povinné prihliadať na námietku premlčania z úradnej povinnosti bez súčasnosti žalovaného), ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z.z. a zákonom č. 309/2007 Z.z..

13. Namietali nesprávne vyhodnotenie znaleckého posudku predloženého súdu v konaní, ktorý súd prvej inštancie považoval za irelevantný. O skutočnostiach obsiahnutých v znaleckom posudku súd nebol kompetentný vytvoriť si vlastný úsudok, nakoľko sa týkal špecifik technologického riešenia duplikácie DVD nosiča. Skutočnosť, že nedisponovali originálom, nemožnosť jeho duplikácie a samotná nerealizovateľnosť zapísania podaní elektronickou podateľňou súdu k spätnému dátumu boli dostatočnými dôvodmi odôvodňujúcimi postupnosť ich krokov v súvislosti s uplatňovaním ich nárokov.

14. Vo vzťahu k námietke *res iudicatae* dodali, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky nemožno stotožniť s odškodným ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Primerané finančné zadosťučinenie nie je zhodné s odškodnením, resp. úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevylučoval, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadosťučinenie. Odlišnosť oboch kompenzačných inštitútov (primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl.127 ods.3 Ústavy SR a odškodnenia nahradením nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z.) je zvýraznená aj sekundárnou povahou zadosťučinenia. Povahu primárneho zadosťučinenia má samo rozhodnutie ústavného súdu o porušení základného práva alebo slobody nehovoriac o tom, že kompenzačný charakter má aj príkaz vydaný ústavným súdom podľa druhej vety čl.127 ods.2 Ústavy SR. V žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodované o odškodnení žalobcov za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Vzhľadom k uvedenému žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcom náhradu trov odvolacieho konania.

15. K odvolaniu žalobcov sa žalovaná vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 6.3.2018 a uviedla, že v prevažnej časti podaného odvolania žalobcovia používajú slovo „žalobcovia“ bez označenia, o ktorého žalobcu ide, preto sa odvolanie javí ako nezrozumiteľné. K námietkam žalobcov uviedla, že žalobcovia celkom zjavne nerozoznávajú medzi tým, čo je pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť žalovaná v zmysle príslušných

ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Skutočnosť, že žalobcovia v konaní rozčlenili uplatňovaný nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkov z omeškania, trov konania, atď., neznamená, že vznik škody ako aj jej výšku v konaní preukázali. Práve naopak, žalobcovia v konaní vznik škody nepreukázali, keď pri určení jej výšky vychádzali z domnienky resp. hypotézy 100% úspešnosti vo všetkých konaniach, a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu, ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Zdôraznila, že súd prvej inštancie bol vo vzťahu k podaniam žalobcu 1/ zo dňa 19.10.2006 viazaný rozhodnutím ESLP, v zmysle ktorého bol povinný návrhy prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára, bol súd povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. Povinnosťou žalobcov v konaní bolo teda nielen tvrdiť, že ich pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia podaní súdom prvej inštancie, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobcovia neprodukovali v konaní žiadne dôkazy, teda neuniesli bremeno dôkazu, a namiesto toho len nesústredene opakovali argumentáciu o nemožnosti „vrátiť späť čas“. Na „nové“ dôkazy žalobcov, ktoré v bode 4 odvolania ani nekonkretizujú, už nie je možné prihliadať.

16. Vo vzťahu k namietanému odňatiu možnosť žalobcom konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, poukázala na obsah zápisnice z pojednávania dňa 21.11.2017, z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právni zástupcovia boli prítomní na pojednávaní), žalobcovia mali možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom zotrvali len na jedinom návrhu - znalecký posudok, o ktorom súd uznesením rozhodol tak, že tento zamietol. Iné návrhy žalobcovia nemali, na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Na základe uvedeného nedošlo k odňatiu možnosti žalobcom konať pred súdom.

17. Vo vzťahu k námietkam žalobcov k otázke premlčania nárokov uviedla, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Osobitne absurdne vyznieva veta - „Premlčanie tak nastane...“, formulovaná ako skutočnosť budúca, a nie skutočnosť minulá, hoci žalobcovia opakovali, že k premlčaniu už došlo. Je teda zrejme, že ani žalobcovia nemajú doposiaľ za 7 rokov vedenia súdneho konania voči žalovanej jasno v tom, či k premlčaniu ich pohľadávok už došlo, alebo ešte len dôjde v prípade aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z..

18. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu jej nebolo zrejme, z akého dôvodu žalobcovia tento návrh opätovne uvádzajú vo svojom odvolaní, keď ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 36 rozsudku), súd sa ním zaoberal a vyhodnotil ho ako neúčelný. Žalobcami navrhovaný dôkaz nebol spôsobilý preukázať vznik a výšku materiálnej škody na strane žalobcov a to v žiadnom rozsahu. Žalobcami požadovaná náhrada škody pozostávajúca z poplatkov z omeškania (ako aj trov konania) priamo závisela od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobcovia vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázali, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné. Žalovaná poukázala na to, že v z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie považoval predloženie Znaleckého posudku č. 01/2009 za irelevantné, tak ako to v odvolaní tvrdili žalobcovia. Vo vzťahu k nároku žalobcov na priznanie primeraného zadosťučinenia uviedla, že žalobca 1/ dokonca z týchto nálezov vychádzal pri vyčíslení požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala v súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu prvej inštancie vzniknúť. Na jednej strane teda tvrdil, že primerané finančné zadosťučinenie priznávané Ústavným súdom SR s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nesúvisí, na strane druhej však na sumy priznaného finančného zadosťučinenia poukazoval a priamo z nich vychádzal. Uvedené sa potom javí prinajlepšom ako vnútorne rozporuplné a nekonzistentné. Poukázala na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý vymenúva podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovia (resp. žalobca 1/) si v tomto smere nespĺnili ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňovali a zároveň v konaní nepredložili jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcov, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. K tomu, že by priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v danom prípade bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, sa žalovaná vyjadrila už vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 18.08.2011. Žalovaná napokon poukázala na princíp právnej istoty, a to rozhodnutia v podobných veciach (Okresný súd Bratislava I sp. zn. 3C 15/2010,

5C 157/2010, 5C 158/2010, 7C 126/2010, 7C 127/2010, 8C 125/2010, 8C 126/2010, 9C 77/2010, 10C 62/2010, 10C 63/2010, 11C 123/2010, 14C 124/2010, 14C 125/2010, 15C 61/2010, 16C 163/2011, 18C 66/2010, 18C 67/2010, 19C 124/2010, 19C 125/2010, 24C 77/2012, 25C 169/2011, 26C 124/2010 a iné) a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil .

19. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k vyjadreniu žalovanej nevyjadrili.

20. V priebehu odvolacieho konania odvolací súd uznesením zo dňa 14.2.2019, č.k. 7 Co/193/2018 -357, právne odôvodneným § 64, § 65 ods.1,2,3 C.s.p., § 69 ods.3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník rozhodol, že v odvolacom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp.zn. 7Co/193/2018 sa pokračuje namiesto žalobcu 1/ spoločnosti Lawyer Partners a.s., IČO: 35 944 471, naposledy so sídlom Prievozská 37, 821 09 Bratislava, s jeho právnym nástupcom EU-CapitalManagement a. s. v likvidácii, IČO: 45 327 084, so sídlom Bratislava. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval preukázanie skutočnosti, že žalobca 1/ odo dňa 6.2.2018 zanikol v dôsledku zlúčenia so spoločnosťou EU-CapitalManagement a.s., IČO: 45 327 084, so sídlom Einsteinova 24, Bratislava, ktorá následne dňa 29.12.2018 vstúpila do likvidácie a v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I má od 29.12.2018 až do súčasnosti uvedené obchodné meno EU-CapitalManagement a.s., v likvidácii, IČO: 45 327 084, sídlo Bratislava a údaj o osobe likvidátora JUD.. G. X. R., Y. XX, F.Q. XXX XX, Č. N.. Z uvedeného dôvodu rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu 1/ so zachovaním plnomocenstva udelenému advokátovi pôvodným žalobcom 1/ v súlade s § 33b ods. 2 druhá veta zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, podľa ktorého zánikom právnickej osoby, ktorá je splnomocnencom alebo splnomocniteľom, zaniká plnomocenstvo len vtedy, ak jej práva a záväzky neprechádzajú na inú osobu.

21. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je podané dôvodne.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že po procesných úkonoch strán a súdu je predmetom konania nárok žalobcu 1/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 44 389,38 eur a nárok žalobcu 2/ na zaplatenie istiny tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov vo výške 31 042,62 eur, poplatkov z omeškania v sume 77 999 900,42 eur a sumou nákladov spojených s uplatnením istiny vo výške 129 936,38 eur, ktorý žalobcovia 1/,2/ odvodzovali od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota, ktorý neprijal návrhy žalobcu 1/ na začatie konania podané elektronickou formou dňa 19.10.2006. Z obsahu odvolania žalobcov 1/,2/ je možné vyvodiť, že ním napádajú výrok, ktorým súd prvej inštancie nimi uplatnené nároky zamietol.

23. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia považuje odvolací súd za prvoradé uviesť, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že žalobcovia 1/ a 2/ v konaní neunesli dôkazné bremeno preukazujúce vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy v dôsledku nimi tvrdého nesprávneho úradného postupu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na dve základné povinnosti strany sporu v civilnom konaní vyplývajúce z ust. § 132 C.s.p.. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> Ide teda o povinnosť tvrdenia, teda tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých strana sporu odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany a povinnosť označiť dôkazy, ktorými chce strana sporu preukázať pravdivosť tvrdných skutočností. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na označenie dôkazov preukazujúcich pravdivosť skutkových tvrdení. Splnenie tejto povinnosti nie je možné od strán sporu vynucovať. Neoznačenie dôkazov v žalobe na začatie konania nie je takým nedostatkom, ktorý by bránil súdu pokračovať v konaní. Nesplnenie tejto povinnosti má zásadné dôsledky vo veci samej, prejavujúcej sa v zamietnutí žaloby. Zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena znamená, že strana sporu, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno, preukázanie rozhodných skutočností a toto neunesla, nebude v konaní úspešná. Nestačí, že strana sporu označí dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť svojich tvrdení.

24. Pri posudzovaní dôvodnosti odvolania žalobcu 1/ odvolací súd prihliadol na to, že žalobca 1/ si po pripustení zmeny žaloby (uznesenie zo dňa 3.12.2012, č.k. 14C/125/2010-213) v konaní pred súdom

prvej inštancie uplatňoval proti žalovanej nárok na zaplatenie istiny tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov vo výške 31 042, 62 eur, príslušenstva tvoreného sumou poplatkov z omeškania 77 999 900,42 eur, nákladov spojených s uplatnením istiny 129 936,38 eur a náhradou nemajetkovej ujmy v sume 1 312 080 eur. Po pripustení vstupu žalovaného 2/ do konania (uznesenie zo dňa 15.4.2013, č.k. 14C/125/2010-225) a následnej zmene petitu (uznesenie zo dňa 17.12.2013, č.k. 14C/125/2010-228) súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi 1/ rozhodoval len o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 44 389,39 eur. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia v časti zamietnutia nároku žalobcu 1/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel pri posudzovaní nároku žalobcu 1/ k správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Možno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že žalobca 1/ nepreukázal splnenie ani jednej z podmienok § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca 1/ v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal aké negatívne dopady mal predmetný nesprávny úradný postup Okresného súdu Rimavská Sobota vyvolať v sfére jeho dobrého obchodného mena, príp. povesti. Pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nestačilo teda iba samotné konštatovanie porušenia ústavného práva žalobcu 1/, ale vyžadovalo sa i preukázanie, že toto porušenie (a teda nesprávny úradný postup Okresného súdu Rimavská Sobota) vyvolalo konkrétne negatívne následky v jeho osobnostnej sfére (dobré meno a povesť), ktoré by bolo potrebné odškodniť i priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch. Za správny treba považovať i záver prvoinštančného súdu, že ak by aj boli splnené ostatné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, nepochybne by bolo potrebné považovať za dostatočné poskytnutie nepeňažného zadosťučinenia. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacou námietkou žalobcu 1/ v tom smere, že nemožno stotožňovať primárne zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR s odškodnením ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>>, avšak okolnosti daného prípadu priznanie náhrady nemajetkovej ujmy neodôvodňovali, a to i s poukazom na to, že žalobcovi 1/, nič nebránilo pokračovať v začatých konaniach i s ohľadom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 148/08 v obdobnej veci. Žalobca 1/ vychádzal iba z predpokladov, nepredložil konkrétne tvrdenia ani dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že mu vznikla morálna ujma na jeho právach, ktorú nemožno odstrániť samotným konštatovaním porušenia práva. Formu nepeňažného zadosťučinenia už nepochybne splnilo aj opakované konštatovanie porušenia jeho práva na prístup k súdu Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu, i v konaniach pred Ústavným súdom SR v obdobných veciach.

25. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu 2/, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca 2/ si v konaní pred súdom prvej inštancie uplatňoval nárok na zaplatenie istiny tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov 31 042,62 eur, sumou poplatkov z omeškania vo výške 77 999 900,42 eur a nákladov spojených s uplatnením istiny 129 936,38 eur (uznesenie zo dňa 17.12.2013, č.k. 14C/125/2010-228), pri posudzovaní dôvodnosti ktorej mal súd prvej inštancie za splnenú prvú zákonnú podmienku zodpovednosti za škodu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu zo strany Okresného súdu Rimavská Sobota, ku ktorému došlo dňa 19.10.2006 neprijatím návrhov žalobcu 1/ doručených súdu elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom. Žalobca 2/ nárok na náhradu škody tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov vo výške 31 042,62 eur a poplatkov z omeškania v sume 77 999 900,42 eur odvodzoval od premlčania nárokov, ktoré nastalo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota. Pokiaľ by odvolací súd pripustil, že uvedené nepriznané pohľadávky uplatnené v základnom súdnom konaní pred Okresným súdom Rimavská Sobota predstavujú škodu na strane žalobcu 2/, chýbala by tu príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou zo strany žalobcu 2/, tak ako to správne uviedol v napadnutom rozhodnutí aj súd prvej inštancie. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou, o jej existencii, neexistencii robí skutkový záver súd. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať príčinnú súvislosť, zaťažuje poškodeného, v danom prípade žalobcu 2/, ktorý si v konaní pred súdom prvej inštancie uvedený nárok uplatňoval. Neobstojí tvrdenie žalobcu 2/, že účinky podania žaloby žalobcu 1/ ku dňu 19.10.2006 nenastali. Žalobcovi nič nebránilo pokračovať v riadne začatom konaní bez toho, že by mu hrozilo premlčanie uplatnených nárokov v dôsledku prvotného neprijatia podania zo strany Okresného súdu Rimavská Sobota. Nedôvodnou je aj argumentácia žalobcu 2/ vo vzťahu k aplikácii § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. , a to s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018, ktorým Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/>>

pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>. V podanom odvolaní žalobca 2/ okrem tvrdení o premlčaní jeho nárokov žiadne objektívne prekážky, ktoré by mu bránili v začatých konaniach riadne pokračovať, ale domôcť sa svojich oprávnených nárokov, netvrdil. Neprijatie návrhov na začatie konania doručených dňa 19.10.2006 Okresnému súdu Rimavská Sobota na priloženom DVD (teda namietaný nesprávny úradný postup, ktorý má byť príčinou vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy) preto nepochybne nemohlo spôsobiť premlčanie práva žalobcu 2/ a v nadväznosti na to ani ich nevyožiteľnosť v konaní na súde. Bez zreteľa na uvedené však súd prvej inštancie správne v tejto súvislosti poukázal i na to, že žalobca 2/ v žiadnom smere nekonkretizoval jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustne sa obmedzil iba na všeobecné tvrdenie o tom, že sú premlčané všetky. Zároveň je zjavne nesprávna a neopodstatnená i argumentáciu žalobcu 2/ v odvolaní, že proces prijatia jeho podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy, nakoľko ak by ich doručil opätovne, porušil by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia O.s.p. a Spravovacieho poriadku súdov, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné. Okresný súd Rimavská Sobota bol povinný primárne vychádzať z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci žalobcu proti Slovenskej republike, ktoré je pre Slovenskú republiku (a tak i pre súd) záväzné a v súlade s ktorým napokon aj postupoval. Nebolo preukázané, že čo i len jedno z predmetných konaní skončilo zamietnutím žaloby žalobcu 2/ pre premlčanie nároku. Tvrdenia žalobcu 2/ tak nemajú oporu v zistených skutočnostiach. Nie je tak daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom zo strany Okresného súdu Rimavská Sobota a tvrdeným právom na zaplatenie pohľadávok tvorených istinou nezaplatených koncesionárskych poplatkov. Pokiaľ nie je daná príčinná súvislosť vo vzťahu k istine koncesionárskych poplatkov, je rovnako vylúčená príčinná súvislosť vo vzťahu k príslušenstvu tejto istiny, a to poplatkov z omeškania, ako aj trov spojených s vymáhaním týchto pohľadávok. Odvolací súd konštatuje, že túto príčinnú súvislosť nemožno vyvodiť z tvrdení žalobcu 2/ obsiahnutých v žalobe a žalobca 2/ si preto vo vzťahu k tejto rozhodnej skutočnosti nesplnil nielen dôkaznú povinnosť, ale ani samotnú povinnosť tvrdenia v materiálnom zmysle. Na správnosť záverov súdu prvej inštancie nemá vplyv skutočnosť, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v bode 29 okrem iného uviedol, že žalobca 2/ v konaní nepreukázal ani dôvodnosť škody 3 901 547,15 eur (ušlého zisku) a škody 1 552,15 eur (úročenie finančného kapitálu, náklady na súdne spory), nakoľko tieto nároky v dôsledku zmeny žaloby žalobcom neboli predmetom konania pred súdom prvej inštancie.

26. Pokiaľ žalobca 2/ namieta nevykonanie ním navrhnutého dôkazu, odvolací súd poukazuje na to, že nevykonanie dôkazov navrhnutých stranami sporu, nie je postupom, ktorým súd odníma strane sporu možnosť konať pred súdom (rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Cdo 157/2008 <<http://merit.slv.cz/2Cdo157/2008>>). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nepatrí právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu (I. ÚS 97/97 <<http://merit.slv.cz/I.US97/97>>, II. ÚS 251/2003 <<http://merit.slv.cz/II.US251/2003>>).

27. I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorý majú byť posúdené. Tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Tak isto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonávania sú otázky, ktorých posúdenie zásadne je v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, inými slovami právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003 <<http://merit.slv.cz/I.US52/2003>>).

28. Civilný sporový poriadok ukladá stranám sporu povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (rozhodnutie NS SR uverejnené v zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 37/1993, č. 125/1995, uznesenie NS SR 3Cdo 68/2008 <<http://merit.slv.cz/3Cdo68/2008>>). Nemožno súdu prvej inštancie vytknúť nevykonanie dôkazu navrhovaného žalobcom 2/ spolu s

podaním vo veci samej dátového nosiča, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcu. Z hľadiska dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol, špecifikácia jeho nároku pokiaľ ide o istinu nezaplatených koncesionárskych poplatkov je právne bezvýznamná a nevykonanie predmetného dôkazu nemalo za následok neúplnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie. Skutočnosti, ktoré sa mali uvedeným dôkazom preukázať, t.j. výška škody, nebolo dôležité pre rozhodnutie súdu.

29. V podanom odvolaní žalobcovia namietali, že im postupom súdu prvej inštancie bola odňatá možnosť konať pred súdom a predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, tým, že súd prvej inštancie vo veci konal napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Postup súdu a strán sporu v civilnom konaní upravuje Civilný sporový poriadok. Prostredníctvom úpravy v civilnom sporovom poriadku dochádza k naplneniu obsahu práva na spravodlivý súdny proces, ktoré zaručené Ústavou SR, ale aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Povinnosťou súdu pri zabezpečení práva strany sporu na spravodlivý proces je to, aby mu vytvorili priestor na realizáciu priznaných procesných oprávnení. Je na strane sporu, či túto možnosť využije. Z obsahu spisu odvolací súd nezistil a žalobcovia 1/ a 2/ v podanom odvolaní ani bližšie neuviedli, konkrétne akým procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu ich práv. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 21.11.2017, ktorého sa právny zástupca žalobcov 1/ a 2/ zúčastnil, súd prvej inštancie za prítomnosti strán sporu vec prejednal, vysporiadal sa s návrhmi žalobcov 1/ a 2/ na doplnenie dokazovania a následne aj meritórne rozhodol.

30. Neobstoja ani procesné odvolacie námietky žalobcov týkajúce sa nedostatočného splnenia poučovacej povinnosti zo strany súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>> (v čase podania odvolania a rozhodnutia súdu prvej inštancie, uvedené ustanovenie už nebolo platné vzhľadom k tomu, že Občiansky súdny poriadok bol zrušený ku dňu 30. júnu 2016 zákonom č. 160/2015 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> Z.z. - Civilný sporový poriadok). Predmetná povinnosť je v zmysle Civilného sporového poriadku upravená v § 182, v zmysle ktorého, ak súd pojednávanie neodročí pred jeho skončením, vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie si túto povinnosť v dostatočnej forme a obsahu splnil tým, že uvedené poučenie poskytol v ústnej forme na pojednávaní dňa 21.11.2017 (čl. 298), ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 21.11.2017, ktorá je verejnou listinou a platí to, čo je v nej uvedené, pokiaľ sa nepreukáže opak.

31. Zákon v tejto súvislosti nepredpisuje ani formu, ani výslovné časové hľadisko daného poučenia. Je na súde, akú formu poučenia, či písomnú alebo ústnu, na pojednávaní zvolí, pričom sa tak musí stať v časovom úseku od začiatku civilného konania do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z hľadiska obsahového musí byť toto poučenie dostatočne určité a zrozumiteľné tak, aby strana sporu mohla pochopiť zmysel poučenia. Z tohto hľadiska je postačujúce uvedenie zákonného znenia ustanovenia, ktoré je dostatočne určité a zrozumiteľné aj pre laika, nie je to pre právneho zástupcu žalobcu, ktorým je advokát. V súvislosti so splnením tejto poučovacej povinnosti nemožno súdu prvej inštancie vytknúť akékoľvek pochybenie a nemožno konštatovať odňatie možnosti žalobcom konať pred súdom.

32. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

33. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).